

Húsvétvasárnap 2013.

Bevezető

Tegnap este esős időben is, diadalmas érzéseket ébresztő feltámadási körmenettel ünnepeltük meg Urunk Jézus Krisztus föltámadását. Az ünneplők közül, dicséretes módon, sokan újra itt vannak e szentmisén, mert tudják, hogy minden szentmisében újból és újból Urunk Jézus Krisztus halálát hirdetjük, és hittel valljuk feltámadást, míg el nem jön. Kérdezzük meg azért önmagunktól, valóban hittel, vagy megszokásból mondjuk e szavakat?

Kirié litánia

Jézus Krisztus, ki meghaltál értünk a keresztfán! Uram irgalmazz!

Jézus Krisztus, ki három nap a sírban feküdtél. Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus, aki harmad napra feltámadtál a halálból. Uram irgalmazz!

Evangelium után

Joggal feltételezhetjük, hogy a zsidó főtanács tagjai nagypéntek este, ha fáradtan is, de megnyugodva tértek nyugovóra. Nem volt könnyű a dolguk, hiszen több akadályt kellett legyőzniük, amíg sikerült keresztre feszíteni a názareti Jézust. Tudatában voltak a nép körében uralkodó népszerűségének, amelyet beszédeivel és csodatetteivel aratott. Pilátussal sem boldogultak egykönnyen és csak a nép megvesztegetésével, no meg a feljelentés fenyegetésével kényszerítették ki a halálos ítélet jóváhagyását. Végre azonban siker koronázta erőfeszítéseiket és a győzelem érzésével tértek otthonaikba.

Nyugalmuk azonban mégsem volt egészen zavartalan. A főtanács tagjai tudomást szereztek Jézus jövődőléséről, hogy harmadnapra föltámad. Megdöbrentő, hogy ezt a fenyegetést nem vették tréfának. Ennek bizonyossága, hogy a sírt gondosan lepecsételték, és katonákkal őriztették. Az ártatlan elitélői és gyilkosai sohasem büszkélkedhetnek nyugodt lelkiismerettel, könnyű álommal. Így voltak a főtanács tagjai is.

Elképzelhetjük a főpap megrökönyödését, amikor vasárnapra virradóra az őrség tagjai zörgetnek ablakán és közlik a hírt: Jézus sírja üres. Tisztában van azzal, hogy lopásról szó sem lehet. Ugyan, ki, mert volna ilyesmire vállalkozni a véres nagypéntek után? Így aztán Jézus el-lenségei számára nem maradt más menekülés, mint a hazugság terjesztése: Amíg az örök aludtak, a tanítványok lopták el a holttestet.

Ez történt az első húsvét alkalmával és az a megdöbrentő, hogy ez ismétlődik meg a világtörténet végéig. Ezt úgy is fogalmazhatjuk, hogy Jézus pere a világtörténet végéig folytatódik, és nem lehet levenni történelmünk tárgysorozatáról.

Hatalmas könyvtárat töltenek meg azok a könyvek, amelyek Jézus történetiségét, személyiségét kétségbe vonják, vagy különféle rágalmakkal próbálják eltemetni. Sokan még a tudományt is megerőszakolják, hogy segítségével üssenek pecsétet Jézus sírjára. Akadnak kis- és nagyhatalmak, amelyek az erőszak eszközeivel próbálják kitörölni Jézust az élők sorából. A büszke 20. század, milyen gyalázatos kirakatperekben igyekezett kiirtani Jézust az élők földjéről.

Mennyi hívő és pap lett a vallásüldözés áldozata. És már mennyi a még csak épp elkezdődött 21. századnak. Ezek a vallásüldözések, s vértanúk már nem is szerepelnek a híradásokban.

Tengerentúli államban, (Florida, Atlantic Egyetem), az elmúlt hetekben a kultúrák közti kommunikáció tantárgy egyik óráján a tanár azt feladatot adta a hallgatóknak, hogy írják fel Jézus nevét egy papírlapra, majd tegyék le a földre, és tapossanak rá. Egy diák kijelentette: a tanári tekintélyt tiszteletben tartja, de a feladatot sértőnek tartja, és nem teljesíti. Az incidens után felfüggesztették, és a dékánhelyettes közölte vele, hogy ne menjen vissza az iskolába.

És még azt merik egyesek állítani, hogy a felvilágosodás, a szólás és vallásszabadság korában élünk. Elmondhatjuk a költővel: „Isten sírja reszket a honban.”

Igen, a démoni erőknek sikerült sok ember szívében sírt ásni a halhatatlan Krisztus számára. A sírt megásták, de nem Jézus lett a lakója, hanem halott hitünk és hullaszagú erkölcsünk.

Jézus ellenségei ismételten megfélelkeznek arról, hogy Jézus fölött többé nem uralkodhat a halál. Húsvéti sírjában Jézus magára öltötte egy halhatatlan emberség köntösét, kilépett e négydimenziós világból és mosolyogva, szánakozva nézi a mai sírásókat, Kaifások, Pilátusok, hóhérok erőlködését. Szegények nem tudják, hogy sziszifuszi munkát végeznek, amelynek mindig kudarc a vége.

Húsvét ünnepén azonban nem csupán Jézus föltámadására emléke-

zünk. Igazi húsvétja csak annak van, aki Krisztussal együtt föltámad a halálból.

Mi keresztények azt állítjuk, hogy nemzetünknek is, elsősorban lelki megújulásra, lelki föltámadásra lenne szüksége. A politika és a gazdaság csak az élet felszíne, a megújulásnak sokkal mélyebbről kell, s kellene kiindulnia. Hogy mire gondolok? Fel kellene támadnunk a tévhittekből, a régi és újabb ideológiákból. Fel kellene támadnunk az erkölcsi halálból: a családi élet, a közérkölcsmegrontásából. Fel kellene támadnunk a közönyösségből, az isten-tagadásból és a káromkodás lélektipró temetőjéből.

Jobb sorsa lenne érdemes már ez a nép, amelyet annyi balsors ért már. Még ezekben a napokban is csak a gyűlölet, a bosszú, a hazugság terjed minden hullámhosszon. Európa fekete bárányai lettünk. Ki fogja ezt a népet föltámasztani? Talán az embereket mély szegénységbe, az országot meg a csőd szélére juttatott, s mindezt a néppel feledtető nagy ígéretők?

Nem! Hanem a Ferenc pápa szavaira és életpéldájára odafigyelő, hiteles keresztények! Akik odafigyelnek mindazokra, akiknek segítségre van szükségük. És segítik őket feltámadni a hitetlenségből, feltámadni az erkölcstelenségből, a mély szegénységből, és elindulni az evangélium által jelzett irányba, az erkölcsi megújulás felé vezető úton, hogy valamennyien élvezhessük húsvét örömét és békéjét.

Ámen.

F. F.